"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ଯେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ସେତିକି ସମୟ କେବଳ ରୋଜଗାର ହିଁ ଜମା ହେବ, ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ନିକଟତମ ହୋଇପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କଥାରେ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଲାଗିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବା ପାଇଁ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଲାଗିଥାଏ । ଭାବନ୍ତି ଯଦି ସବୁ ସଠିକ୍ ରୂପେ ଲେଖିଦେବି ତେବେ ବାବା କ'ଣ କହିବେ! କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟତା ପୂର୍ବକ ଚାର୍ଟ ଲେଖିବାରେ ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ଚାର୍ଟରେ ଲେଖିବାର ହିଁ ବହୁତ ଫାଇଦା ରହିଛି ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ଏଥିରେ ଲଜ୍ଜ୍ୟା କର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ୧୫ ମିନିଟ୍ ପୂର୍ବରୁ ଆସି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବସୁଛ । ଏଠାରେ ତୁମର ଆଉ କୌଣସି କାମ ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କର ୟାଦରେ ବସୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାବାଙ୍କର କୌଣସି ପରିଚୟ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଛି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର । ମୁଁ ତ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବର୍ସା ସ୍ୱତଃ ମନେ ପଡିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ତ ଛୋଟ ପିଲା ନୁହେଁ ନା । ଯଦିଓ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ୫ ମାସର ବା ୨ ମାସର ପିଲା ଅଟୁ କିନ୍ତୁ ତୁମର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ତ ବଡ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ କରି ରୁହାନୀ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସାର ସ୍ମୃତିରେ ବସିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତତ୍ପର ଅଛୁ ବା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେବେ ପିଲାମାନେ ନୋଟ୍ କରିବା ଦରକାର — ଆମେ ଏଠାରେ ବସି-ବସି କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କଲୁ ? ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା ବାବା ବୁଝିଯିବେ । ଏହିପରି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ — ପ୍ରତ୍ୟେକ କେତେ ସମୟ ୟାଦରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେକଥା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ? ଏହା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଚାର୍ଟରୁ ବୁଝିପାରିବେ — ଆମେ ବାବାଙ୍କର ୟାଦରେ ଥିଲୁ ଅଥବା ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ କୁଆଡେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଏବେ ବାବା ଆସିବେ ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ୟାଦ ହେଲା ନା । କେତେ ସମୟ ୟାଦ କଲ, ସେମାନେ ଚାର୍ଟରେ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ଲେଖିବେ । ମିଛ କଥା ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା ଆହୁରି ୧୦୦ ଗୁଣା ପାପ ଚଢିବ ଏବଂ କ୍ଷତି ହେବ ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ ହେବ — ତୁମେ ଯେତେ ୟାଦ କରିବ ସେତେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ନିକଟତର ହେଉଛୁ । ଶେଷରେ ଯେବେ ଆମର ୟାଦ ପୂରା ହୋଇଯିବ ତେବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ପୁଣି କେହି ତୁରନ୍ତ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରିବେ, ଆଉ କେହି ସେହିଠାରେ (ପରମଧାମରେ) ହିଁ ବସି ରହିବେ । ସେଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଂକଳ୍ପ ଆସିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ମୁକ୍ତିଧାମ, ଦୁଃଖ-ସୁଖରୁ ନିଆରା । ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଯେତେ ୟାଦ କରିବ ସେତେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ୟାଦର ଚାର୍ଟ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଭଲ ହେବ । ଚାର୍ଟ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଫାଇଦା ହିଁ ହେବ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ୟାଦରେ ନରହିବା ଯୋଗୁଁ ଲେଖିବା ପାଇଁ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଲାଗୁଛି । କାଳେ ବାବା କ'ଣ କହିବେ, ମୁରଲୀରେ ଶୁଣାଇ ଦେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ଲଜ୍ଜ୍ୟାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନିଜକୁ ନିଜେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ-ଆମେ ୟାଦ କରୁଛୁ ନା ନାହିଁ ? କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନୋଟ୍ କରିଲେ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ନ ଆସିଛନ୍ତି, ସେତିକି ସମୟ ତୁମର ୟାଦର ଚାର୍ଟ କେତେ ରହିଲା ? ଫରକ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରିୟ ବସ୍ତୁକୁ ବହୁତ ୟାଦ କରାଯାଇଥାଏ । କୁମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ ହେଲେ ମନରେ ପରସ୍ପରଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ବିବାହ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ମୃତି ପକ୍କା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବିନା ଦେଖିବାରେ ଜାଣିଯାଆନ୍ତି ଯେ - ଆମର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବବାବା ଆମର ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ତୁମେ ଦେଖିନାହଁ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛ, ଯଦି ବାବା ନାମ-ରୂପରୁ ନିଆରା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ପୂଜା କାହାର କରୁଛ ? ୟାଦ କାହିଁକି କରୁଛ ? ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅନନ୍ତହୀନ ତ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖି ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଏ । ଆକାଶକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ନା, ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅନନ୍ତହୀନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ 'ହେ ଭଗବାନ' ବୋଲି କହି ୟାଦ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏହାକୁ କ'ଣ ଅନନ୍ତହୀନ ବୋଲି କହିପାରିବା କି ? 'ହେ ଭଗବାନ' କହିବା ଦ୍ୱାରା ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଉଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କିଛି ଅଛି, ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ।

ସେହିପରି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ବାବା ଆସି ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଏକଥା ଜଣା ନ ଥିଲା ଯେ ପାଠ ବି ପଢାଉଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ହେଉଛି । ତାଙ୍କୁ ତ ଅନନ୍ତହୀନ, ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ କେବେ ହେଲେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ - ମୋତେ ମନେପକାଅ, ସିଏ ତ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆମେ ବାବା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ମାତାମାନେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଛୋଟପିଲା ଭାବି ନିଜର କୋଳରେ ବସାଇଥା'ନ୍ତି । ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀରେ ଛୋଟ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦୋଳିରେ ଝୁଲାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ

ସିଏ କ'ଣ ସର୍ବଦା ଏହିପରି ଛୋଟ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି କି! ପୁଣି ରାସ ବିଳାସ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ବଡ ହୋଇଥିବେ, ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା ସିଏ କୁଆଡେ ଗଲେ, କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ଛୋଟ ଶରୀର ତ ରହିବ ନାହିଁ ନା । କିଛି ବି ଖିଆଲ କରିନଥା'ନ୍ତି । ଏହି ପୂଜା କରିବାର ପ୍ରଥା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । ଜ୍ଞାନ ତ କାହା ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଦେଖାଉଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କଂସ ପୁରୀରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ତେବେ ଏଠାରେ କଂସପୁରୀର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏକଥା ଉପରେ କାହାର ବି ବିଚାର ଆସୁ ନାହିଁ । ଭକ୍ତ ଲୋକେ କୁହନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଏଠାରେ ହାଜିର ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରାଇ, ଖୁଆଇ ଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏତ କିଛି ଖାଇନଥା'ନ୍ତି । ମୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ନିଜେ ଖାଇଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହେଲା ନା । ଶ୍ରୀନାଥ ଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ଭୋଗ ଲଗାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ କିଛି ବି ଖାଉନାହାଁନ୍ତି, ଏମାନେ ନିଜେ ଖାଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କ ପୂଜାରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କରିଥା'ନ୍ତି । ନିଜେ ଦେବୀଙ୍କୁ ତିଆରି କରି ତାଙ୍କର ପୂଜା ଆଦି କରି ପୁଣି ବୁଡାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଗହଣା ଆଦି ଖୋଲି ରଖି ଦେଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଲୋକ ଗହଳି ମଧ୍ୟରେ କେହି କେହି ଗହଣା ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ହିଁ ଅଧିକ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ଦୁର୍ଗା ଉଭୟଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ବଡ ମମ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି ନା, ଯାହାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ନା ଏହି ଜନ୍ମର ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ରୂପର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଡ୍ରାମା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜନକ ଅଟେ । ଏଭଳି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବାସ୍ତବିକ କଥା । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ଯେବେ ରୁଦ୍ରଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଶାଳିଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର କେବେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିନଥା'ନ୍ତି , ଯେତିକି ପୂଜାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେତିକି ଦେବୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଶାଳିଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଦିନ ନଥାଏ । କୌଣସି ମୁହୁର୍ତ୍ତ ଆଦି ହୋଇନଥାଏ । ଯେପରି ଦେବୀମାନଙ୍କର ପୂଜା ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସମୟରେ ହୋଇଥାଏ । ସେଠ ଲୋକଙ୍କର ଯେବେ ରୁଦ୍ର ବା ଶାଳିଗ୍ରାମ ରଚନା କରିବାର ଖିଆଲ ଆସିଥାଏ ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଡକାଇଥା'ନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ରୁଦ୍ର କୁହାଯାଉଛି ପୁଣି ତାଙ୍କ ସହିତ ଢେର ଶାଳିଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଠ ଲୋକମାନେ ହିଁ କହିଥାନ୍ତେ ଏତିକି ଶାଳିଗ୍ରାମ ତିଆରି କର । ତାଙ୍କର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ତିଥି ତାରିଖ ନଥାଏ । ଏହିପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀରେ ହିଁ ରୁଦ୍ର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ନାଁ ପ୍ରାୟତଃ ଶୁଭଦିନ ଗୁରୁବାରରେ ହିଁ ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ଦୀପାବଳୀରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଚିତ୍ର ଥାଳିରେ ରଖି ତାଙ୍କର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି, ଏହା ପରେ ପୁଣି ରଖି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯୁଗଳ ଅଟନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପଇସା କେଉଁଠାରୁ ମିଳିବ ? ସେଥିପାଇଁ ଯୁଗଳ ଥିବା ଦରକାର ନା । ତେଣୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯୁଗଳ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନାମ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ରଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନେ କେବେ ଥିଲେ, ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କେବେ ଆସିକରି ଯାଇଛନ୍ତି ? ଏସବୁ କଥା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା ଆସି ସବୁକଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକାପରି ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ବାବା ଏତେ ସବୁକଥା ବୁଝାଇ କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ? ବର୍ସା ମନେ ଅଛି ? ଏହା ହିଁ ମୂଳକଥା ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ପଇସା ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମର ପଇସାଟିଏ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ । ତୁମେ ଧନବାନ ହେବା ପାଇଁ ସେବା କରୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ବହୁତ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ମଧ୍ୟ ଧନହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସବୁକିଛି ମାଟିରେ ମିଶିଯାଉଛି । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଏହି ସମୟରେ ଯାହା କିଛି କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ଖାଉନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଖାଉଛ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ମଝିରେ ନିମିତ୍ତ ଅଟ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଉନାହିଁ, ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଧୋତି, କୁର୍ତ୍ତୀ ଆଣିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏହାଙ୍କୁ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର କିଛି ବି ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ଜମା ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେବେ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି ଏହାଙ୍କୁ ଦେଇଥାଅ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବାବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମର ପାଳନା ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ଯେ କ'ଣ ପଠାଇବୁ ? ଇଏ ତ ନେବେ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି କୌଣସି ଜିନିଷ ଦେବ ତେବେ ତୁମର ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନେବାର ଅଛି, ତେବେ ଶିବବାବା ହିଁ ମନେ ପଡିବେ ନା । ତୁମଠାରୁ କାହିଁକି ନେବେ । ବି.କେ.ଙ୍କୁ ଦେବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତୁମେ କାହାଠାରୁ କୌଣସି ଜିନିଷ ନେଇ ପିନ୍ଧିଲେ ତାଙ୍କର କଥା ହିଁ ମନେ ରହିବ । ଯଦି କିଛି ସାଧାରଣ ଜିନିଷ ହୋଇଥିବ ତେବେ ଏଥିରେ ଏତେ ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ ଯଦି ଭଲ ଜିନିଷ ହୋଇଥିବ ତେବେ ଆହୁରି ମନେ ପଡିବ ଇଏ ଆମକୁ ଦେଇଥିଲେ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ତ କିଛି ଜମା ହୋଇ ନଥାଏ । ତେଣୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତି ହେଲା ନା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ମୋର ପୋଷକ ଆଦିର ଦରକାର ନାହିଁ । ପୋଷାକ ଆଦି ପିଲାମାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକ ସେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରରୁ ପିନ୍ଧିବେ, ମୋର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ଏମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରରୁ ନେବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ରାଜତ୍ୱ ପାଇବାର ମଧ୍ୟ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ବାପ ଘରେ ହିଁ ପିଲାମାନେ ଖାଇବା ପିଇବା କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସେବା କରି ନିଜର ରୋଜଗାର କରୁଛ । ଯେତେ ଅଧିକ ସେବା କରିବ ସେତେ ରୋଜଗାର କରିବ । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ହିଁ ତୁମେ ଖାଉଛ-ପିଉଛ । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ନ ଦେବ ତେବେ ତୁମର ଜମା ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପଦମାପଦମ ପତି ହେବୁ । ପଇସା ତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ସମର୍ଥ ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ଦେଉଛୁ । ବାବା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ପରୋକ୍ଷରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଥରେ ଦେଇଥାନ୍ତି ନା । ପରୋକ୍ଷରେ ଏତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବାରୁ ବହୁତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ରହିଛି ।

ୱାର୍ଲଡ ଅଲମାଇଟ୍ ଅଥରିଟୀ ଏହି ସମୟରେ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ କିଛି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କଲେ ତାହା ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ କିଛି ମିଳିଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୁଁ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି । ମୁଁ ହିଁ ଦାତା ଅଟେ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିଜର ସବୁ କିଛି ଦେଇ ସାରା ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନେଇଛନ୍ତି ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଏହି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରୂପର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । କେବେ ବି ଖିଆଲ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ନେବୁ । କୁହ, ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରକୁ ପଠାଇଦିଅ, ଏହାଙ୍କୁ ଦେବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଆହୁରି କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଗରୀବ ହୋଇଥିବେ ୩/୪ ଟଙ୍କାର କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ତୁମକୁ ଦେବେ ଏହା ଅପେକ୍ଷା ଶିବବାବଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ପଦମ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ନିଜର କ୍ଷତି କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ପୂଜା ପ୍ରାୟତଃ ଦେବୀମାନଙ୍କର ହୋଇଥାଏ କାହିଁକି ନା ଖାସ ତୁମେ ଦେବୀମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେବାପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛ । ଯଦିଓ ଭାଇମାନେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟତଃ ମାତାମାନେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ହୋଇ ରାସ୍ତା ବତାଇଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଦେବୀମାନଙ୍କର ଅଧିକ ନାମ ରହିଛି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ହିଁ ବହୁତ ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଅଧାକଳ୍ପ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ । ପ୍ରଥମେ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ ପୁଣି ସେମି ପୂଜ୍ୟ କାହିଁକି ନା ଦୁଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ତ୍ରେତାରେ ହିଁ ରାମଙ୍କର ବଂଶାବଳୀ କୁହାଯିବ । ସେମାନେ ତ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାର କୌଣସି ହିସାବ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗୀ ଆତ୍ମାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଓ ତୁମ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ତୁମର ଈଶ୍ୱରୀୟ ବୁଦ୍ଧି, ସେମାନଙ୍କର ରାବଣ ବୁଦ୍ଧି ଅଟେ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଏହି ଚକ୍ର ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ଯାହାକି ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଯେଉଁମାନେ ରାତ୍ରରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଦିନରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ଅସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣିଆସିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ବର୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ମତ ମିଳୁଛି । ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା ଅଟେ ନା । ଆଉ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ନାମ ଶ୍ରୀମଦ୍ ରଖାଯାଇ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗ, ଗୀତାର ଯୁଗ ଆସିଥାଏ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କେବେ କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗ ବିଷୟରେ ବୁଝାଅ । ବେହଦର ବାବା ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ ରଚନାର ସମସ୍ତ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ବି କହୁଛନ୍ତି — ଆଚ୍ଛା, ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର, ଯଦି ଆଉ କିଛି ଧାରଣା କରିପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ପବିତ୍ର ତ ହେବାର ହିଁ ଅଛି । ଯଦି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ତେବେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ୨୧ ଜନ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି ସିଧାସଳଖ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ଶିବବାବାଙ୍କ ନାମରେ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯେତେ ସମୟ ଯୋଗରେ ବସୁଛ ସେତିକି ସମୟ ବୁଦ୍ଧି କେଉଁ କେଉଁ ଆଡେ ଯାଉଛି -- ତାହା ଚେକ୍ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁଡିକର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ଖୁସିରେ ରହି ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରମ୍ ଅବିଦ୍ୟା ହୁଅ । ଯାହାର ପିତା ହିଁ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ହୋଇଥିବେ ତା'ର ଭାଗ୍ୟ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବ! ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଭାଗ୍ୟ ବି ଆମର ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର । ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ଏହି ଗୀତ ଗାଇ-ଗାଇ ଖୁସିରେ ଉଡୁଥାଅ । ଏଭଳି ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଗଲା ଯାହାକି ଅନେକ ଜନ୍ମ ସାଥୀରେ ରହିବ, କେହି ଛଡାଇ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ ଲୁଟି ପାରିବେ ନାହିଁ । କେତେ ବଡ ଭାଗ୍ୟ ମିଳିଗଲା ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା, ମନର ଖୁସି ମିଳିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଗଲା । କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ହିଁ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରକେ ଅବିଦ୍ୟା ହୋଇଚାଲ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିକର୍ମ କରିବାର ସମୟ ବିତିଯାଇଛି ଏବେ ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଓ ବ୍ୟର୍ଥବାଣୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଧୋକା ଦେଉଛି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****